

L'HEREU

LOT

L' HEREU.—Mira que t' entrebancarás; es massa llarga per tú. No veus qu' es pera més grans!...

Es molt dolorós que hi hagi gent irreflexiva i inconscienta que desempenyi càrrecs públics. Segurament si els dos jaumins haguessin reflexionat be avans de donar els seus vots als lerrouxistes, s'haurien abtingut de votar. Ells estan creguts que així s'han venjat de antics ressentiments, i no saben que'l mal no l'han fet a la Lliga Regionalista, si no a Barcelona. Es un mal gravíssim per a la ciutat que'ls lerrouxistes continuïn governant a l'Ajuntament. Nosaltres preguem als dos regidors carlistes qu'han desobeït les instruccions donades per les autoritats del seu partit, que quan s'asserenin els seus esperits i desapareixin les nerviositats d'aquets dies, produïdes pel resultat inesperat de la votació definitiva, preguntin a la seva consciència si han obrat be contribuint al triomf dels que simbolisen la constant amenaça de la ciutat y la seva ruïna.

Segurament si fossin sincers confesarien el seu pecat de lesa ciutadania, i s'avergonyirien de haver derrotat a un home tan il·lustre i digne que té aptituds per a representar dignament l'alcalde popular de Barcelona.

Lo qu'han fet els carlistes no té perdó de Deu. Segurament si consultessim les autoritats de l'Església qu'ells tan defensen i diuen qu'estimen, totes reprobarien la seva conducta.

Ja que s'anomenen catòlics, l'obligació d'un catòlic es procurar que triomfin els elements més sans i que sien derrotats els que sien considerats com un perill per a la societat i la patria.

Podrán objectar tal volta, que després de lo succeït en les passades eleccions i tenint en compte les campanyes de *El Correo Catalán* no podien sumar els seus vots amb els dels regionalistes, però nosaltres els hi direm que venjar agraïvis no es propi de gent cristiana, i que si tan violent els hi era votar a l'Abadal, podien haver votat en blanc i d'aquesta manera no haurien perjudicat als regionalistes.

El seu procedir portarà moltes disidències en el camp carlista. Les autoritats del partit haurien de imposar-se, doncs de lo contrari s'exposen a les fortes censures de l'opinió pública.

Hi ha dintre del partit carlista dos elements: els tradicionalistes històrics que per amor al pretendent i a la Religió lluiten amb fé, amb dignitat i arduesa i'ls carlistes belicosos de la darrera fornada, amics de la violència i'l desordre, intolerants i provocatius que voldrien inspirar arma en má els seus ideals.

Barcelona necessita pau i ells volen guerra. Nosaltres com enamorats que som de Catalunya, voldriem que ja vida ciutadana s'escolés plácida i tran-

quila perquè sabem que les violències i'ls odís no han fet mai progressar cap poble. No volém la pau dels cementiris, però desijariem que no tinguessim mai que recurrir a les paraules groixudes per a combatres mutuament. La serenitat es la que deu presidir tots els nostres actes.

Els carlistes ja fa temps que a Barcelona s'mouen molt, i criden i gesticulen airadament, i proven actituds d'amenaça, i per patriotisme haurien de moderar les seves exaltacions comprometedores.

L'actitud dels carlistes i dels altres elements que s'han aliat circumstancialment amb els radicals, ens ha fet pensar molt i pendre resolucions enérgiques per a el pervindre.

Hem vist que'ls regionalistes ho hem de esperar tot de la nostra vitalitat i de la nostra força, i que tenim més enemics polítics dels que'ns creiem.

La Lliga Regionalista, que es avui la primera entitat política de Catalunya, es envejada pels imponents i fracassats dels demés partits polítics,

En tots els temps i en totes les èpoques, els homes forts i de talent han tingut enemics. Poc val l'home que no'n té. Sempre han existit esperits migrats que treballen a l'ombra per a segar l'herba dels peus de els que valen més qu'ells. Què té d'estranyar, doncs, que l'Abadal tingui enemics?

La Lliga Regionalista va ensenyorintse de la consciència popular, i infiltrant un sentiment de catalanitat al poble, i així no poden perdonar-li els que no han pogut obtenir la popularitat desitjada i's veuen protergats per elements que valen més qu'ells.

¡Oh! si els pensaments poguessin llegir-se en el front, quantes vegades en Cambó s'negaria a donar la mà a molts que li fingeixen amistat i voldrien que l'abandonés el poble que l'admirà.

Quantes s'acostin noves eleccions de regidors, haurém de remoure la consciència popular i recordar-li la conducta dels que no han sapigut obrar en justícia. Haurém de dir al poble que abans de votar recordi la gestió funesta dels lerrouxistes, i que si han obtingut la primera vara, es perquè ho han volgut els que escolten més la veu de la consciència.

¡Mes que hi farà! L'Abadal continuarà sent el veritable alcalde popular de Barcelona.

En Pich, per molt que fassi no podrà mai igualar-se a l'Abadal, i quan se vegi obligat a dissenyar amb ell, haurà inevitablement de acotar el cap i rendir homenatge al seu talent.

Làstima es que un home d'una mentalitat pobríssima com la de en Pich, hagi derrotat a l'Abadal, però en el pecat portarà la penitència.

L'HEREU que's entusiasta i admirador del il·lustre president de la Lliga Regionalista, s' lleva davant d'ell respetuosament l'escaienta barretina, i obra'ls braços pera donarli una forta abraçada en desagravi de l'ofensa que li han inferit els que no han sapigut o no han volgut reconèixer son gran patriotisme i son gran talent.

CIVERETTA.

De cop i volta

Sembla que aquest any la festa del bon Sant Antoni Abat ha sigut molt més lluida —segons deien— que altres anys; lo qual demostra, a mon veure, que la devoció a n'el Sant ha crescut, cosa molt rara, o tal volta haurà augmentat d'un quant temps a aquesta banda el contingent dels mortals condemnats a anà a peu sempre i dú als altres a cavall.

Com la política cria i manté tants animals per anà's que d'ella viuen en cotxe o en auto, ¡es clar! la llarga corrúa d'ases que's veuen tots carregats de pretensions per Cassinos, per Clubs i altres Societats fent mitins, dant conferencies, pensant-se que valen tant conquistant als altres burros dels q e braman Llibertat i ells son esclaus dels seus quefes de partit, cacics, tiráns que'ls fan servir d'esqueneta per voler ser dijutats, regidors, es dir, de l'olla... uns i altres ases fan cap cada any a que'ls beneixen al vell altar consagrat anys ja a la Beneiteria, quedant benéits tots plegats.

Aquest any, doncs, a la qüenta, a cops de vara han anat a fé el benéit més de quatre davant mateix del altar de referencia, que s'alsa al Temple de la Ciutat, i a cops de vara... de freixa foren del Temple expulsats per la Santa Opinió Pública que prohibeix mercadejar representacions del Poble com si fossin cols o naps.

L'Atracció de Forasters que té per finalitat convertir a Barcelona en gran ciutat hivernal, pot estar ben satisfeta de la nevada important que dijous passat va caure deixant-nos a tots gelats perquè ciutat com la nostra més d'hivern en aquest any no crec que se'n trovi un altra desde'l Montseny al Montblanc.

Ja'ns podém riure desd'ara dels suïssos i siberians;

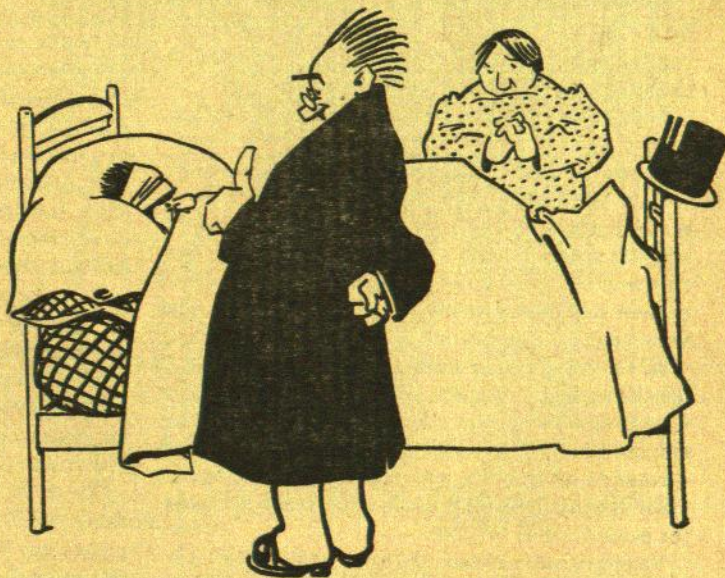
ja en parangó pot posar-nos tota Guia Universal amb París o amb Stokolmo, Copenhague o... Puigcerdà.

Fins la neu, com encantada de nostra bella ciutat aón se vefa extrangera perquè no'ns visita mai, va quedar-se estacionada aquí dintre i als voltants, festonejant les cornises, cobrint els arbres pelats, resseguint relleus amb franjes, vestint estàtues de blanc i adornant cimboris, cúpules, campanars... i colomars.

De la data, doncs, del 15 de Janer del present any; del esplèndid panorama que la neva a'ns deixá; i de... les mil reliscades que va fer darnos-nos el glás, guardarem bona memoria els fredolics ciutadans i'ns darem més importancia al recordar tremolant que, com certs llacs de Suïssa, se glassá'l Lago... del Park.

¡Are sí que Barcelona es ciutat d'hivern! ¡I tant!

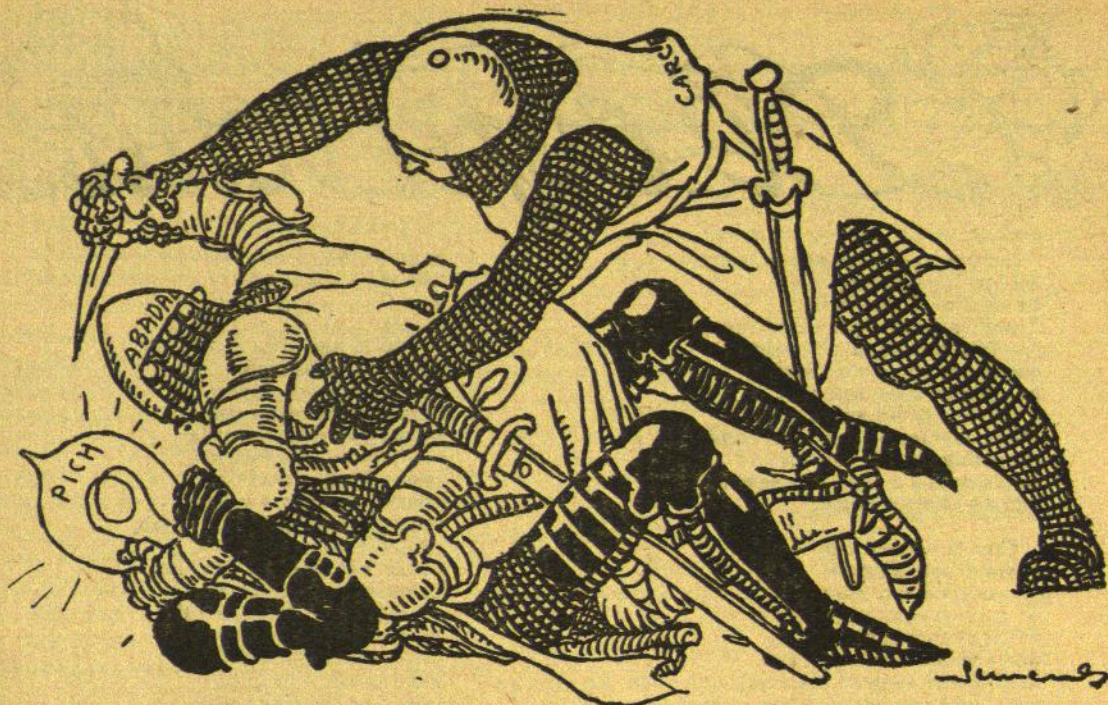
PEPET DEL CARRIL.

—I doncs que té?

—Si ha agafat la mania de matar a tothom.

—Desgraciadament ja sé lo que's.

Ni quito ni pongo rei, pero ayudo a mi señor... Lerroux.

Que parlin clar

El Correo Catalán segueix en son mutisme, respecte la conducta seguida pels regidors jaumistes Llanzá i Riera en l'assumpte de la votació de les Tinencies, que tant ha sommogut a Barcelona.

No, no tenen dret a callar, es una greússima qüestió d'ètica que no deu quedar aixís, i que nosaltres com ciutadans catòlics de Barcelona tenim dret a exigir que sia resolta per les autoritats del partit.

Si dits regidors s'haguessin presentat al cos electoral aliats amb els lerrouxistes, i dient que aspiraven a que'n Pich, i amb ell en Lerroux, seguíssin sent la veritable autoritat municipal de Barcelona, res hi tindriem que dir, perquè aleshores la batalla s'hauria donat en camp obert, i'ls electors els haurien votat o no, segons llur consciència, però en el present cas, es una traïció, un engany al país, una vera conculcació de l'ètica política i social.

El Correo Catalán després de moltes escuses i dilacions quant la primera votació, va dir que'ls jaumins devien *haver votat i devien votar* al senyor Abadal; que ni sisquerra devien quedar-se en abstenir-se o votar en blanc, sino que fins per dignitat devien votar al senyor Abadal, fossin quins fossin els comptes pendants amb la Lliga.

Ve aleshores la xiulada del requeté al *Correo Catalán* i a son Dr. senyor Junyent, i ve la segona votació de l'Ajuntament votant novament els jaumins al senyor Pich i en blanc les altres Tinencies, i *El Correo*, portat de la por de la xiulada, fa com qui

s'acontenta i afalaga als jaumins, amagant que votessin amb en Pich i fent notar el vot en blanc per les demés Tinencies. I ço ja es una farça.

Ve la darrera votació i novament els jaumins voten al senyor Pich i amb sos vots donen el govern de Barcelona als incendiàries de la setmana trágica i davant d'aquesta indisciplina i desobediència palmaria, *El Correo Catalán* calla i callen les autoritats del partit jaumí, amparant amb son silenci la mal vestat comesa, perquè no es parlar i es encare més greu lo que diu *El Correo* del setze.

Dones, no hi ha dret a callar. Se'ns ha parlat en nom de Deu i de la Patria i necessitem saber de boca del Reverent Lisbona que dirigeix *El Correo Catalán* si la moral catòlica permet aquestes falsetats i si es lícit retenir la cosa robada com es el vot obtingut amb una promesa diferent del fet.

El Reverent Lisbona en un banquet rescentment celebrat, va acusar a la Lliga de pervertir al jovent que la segueix i volem saber si la moral que s'ens predica, autoritza l'ensar aquesta infàmia amparada per una persona religiosa que calla i no desautoritza als jaumins que voten als profanadors de monjes desenterrades i saquejadors del Santuari.

No, no hi ha dret a callar i Barcelona necessita saber clà i català qui son, d'on venen i aon van aquets que li parlen en el sagrat nom de Deu i treval·len en profit del diable.

L'HEREU

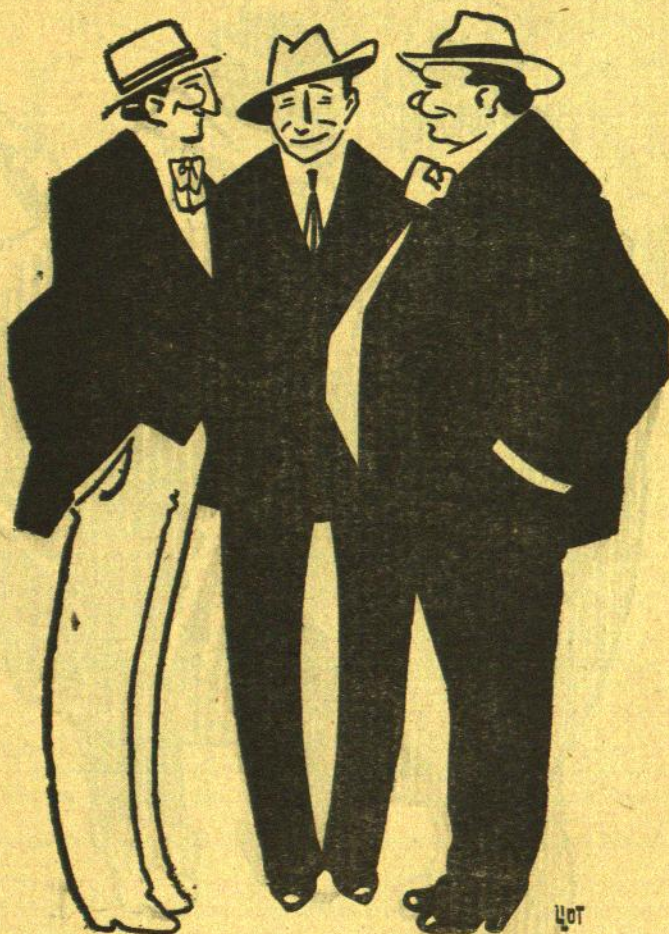

DE NEU

Quin tema podré escullir
pels rims d'aquesta setmana,
que sigui un tema ben fresc
si no es el de la nevada?
Si any de neu, es any de Deu
com diuen allà a montanya,
ha de ser un any de s bons
puig la neu queia pausada,
silenciosa i abundant
fins deixar la ciutat blanca,
tan blanca com un llenzol
o com el vot del Arcalde.
Aixís que va fer-se clar
per fruir del espectacle
jo que'm calso uns bons esclops,
m'entortolligo la manta,
la barretina tapant
clatell, front i mitja cara
sense la vara per xó
de la mà dreta deixarne
i a recorre la ciutat
amb un griso que tallava.
Hi havia neu als terrats,
n'hi havia a les barbacanes,
n'estaven plens els fanals,
n'estaven curulls els arbres
i a terra n'era un llenzol
groixut com trenta flassades.
Lo que més me va cridar
varen esser les estatués;
jo que tiro Rambla avall
ja m'en veig a n'en Pitarra
que dufa posada al cap
una barretina blanca.
Avenso i veig a Colón
que'n va semblar que portava
la camisa de dormir
posada damunt les calces.
Seguint pel passeig enllà
a n'en López reparava
com un aprenent pintor
portant una brusa llarga,
i anant fent el meu camí
al entrar dintre del *parque*
montat el general Prim
damunt d'un cavall de guata
i jai fillets! alló si que
a fé de Deu va agradar-me;
els *parterres*, els jardins,
els arbres, i la cascata,
semblava un aparador
a les vigílies de Pasqua
ple de mones i de plats
tots de *chantilly* i de nata.
En Fontova amb un nas nou,
en Vilanova amb bufanda,
en Balaguer amb armims,
l'Aguiló amb perruca blanca,
en Maragall i en Llorente
amb cotó fluix a la cara
i'l pobre de l'Aribau
fet una estatua de... marbre.

Aixís que surto del parc
en Rius i Tauler mostrava
les patilles amb sabó
com si estés per afaitar-se
Cansat de tant caminar
i de tantes relliscades
vaig resoldre apretà el pas
i entornarm-en cap a casa
i al ser davant den Clavé,
amb la cara esblanquimada
vaig veurer que ga'antment
un bolado m'allargava.
I encar que no hi vaig anar
puig la distancia era llarga,
vaig saber que'l bon Robert
un estrenyecaps portava
i que'ls ninots de son peu
matelassos carregaven
com si anessin tots plegats
fent una muda de casa.
Quan a casa vaig estar,
vaig desbrigar-me la manta,
i en vaig posar vora el foc,
(que es molt gran la llar de casa),
puig tenia els peus glassats
i tenia les mans balves.

CABALER.

DEL TEATRE INTIM

Jo crec que essent cosa d'en Gual, en lloc de «Auditorium» deuria titular-se «Acuarium».

¡INRI!

Per escarni d'aquella garba de dretes que en les darreres eleccions municipals es presentà a pertorbar i entrebancar la actuació de la Lliga Regionalista, volém dexar copiat en les planes de L'HEREU, la proclama i convocatorià del Meeting del Tívoli, que nostra previsió de lluitaders va fer que guardessim per si convenia retreure-l-se-la.

Diu aixís, en castellà i tot.

«¡Por Dios, por la Patria, por Barcelona! — Ciudadanos: La Lliga Regionalista ha ofendido nuestro carácter de ciudadanos rechazando la colaboración que le ofrecimos para la obra común de salvar los intereses de la ciudad, y nuestra fé de católicos haciendo votos por boca de su leader, para el triunfo de los candidatos de la izquierda cuyas negaciones en materia religiosa son por desgracia, harto conocidas.

La actitud de aquella entidad, favoreciendo a los enemigos de nuestra fé y de nuestros intereses, requiere adecuada contestación en las urnas electorales; pero antes hemos de hacer una pública manifestación de nuestras creencias y civismo, asistiendo todos al Gran Meeting que ha de celebrarse el próximo domingo día 2 de Noviembre, a las 10 y media

de la mañana, con asistencia de los Senadores, Diputados a Cortes, Diputados Provinciales y Concejales católicos, donde hablarán los siguientes oradores: D. Dalmacio Iglesias García, Diputado a Cortes; D. Manuel Senante, Diputado a Cortes; D. Mariano Bordas y Flaquer, ex-Diputado a Cortes; Don Cosme Parpal y Marqués, Profesor de la Universidad; D. Rafael Vallet Sabater, Concejal del Ayuntamiento; Conde de Santa María de Pomés, Candidato: Todos al Tívoli el domingo. — ¡Por la Fé, por la Patria, por Barcelona! — La Comisión de Propaganda. Barcelona, 30 Octubre 1913».

Ara bé; nostres llegidors recordaran que els *hosta-fumeiros* d'aquella campanya d'odis, insidies i calumnies de tota mena que contra la Lliga es llessaren, foren els periódics dinásticos, monàrquics, catòlics, conservadors i altres coses, titolats, *El Correo Catalán*, *La Vanguardia*, *Diario de Barcelona* i un paperot que era l'orgue oficial de la Coalició.

Neutres, mals ciutadans i mals catòlics, traïdors a Deu i a nostra terra, malvestadors de la fe i dels cabals de Barcelona, amics del lerrouxisme, tot ens ho digueren fins al punt que feia fàstic assistir a sos meetings. I no esmentem aquella moxiganga del senyor Comte de Santa Maria de Pomés, enfilat dalt d'una cadira brandant uns sants rosaris com senyera de combat.

Doncs be; la primera actuació del regidor únic que tragueren triomfant, ha sigut donar son vot al leader dels assassins de les Arenes i Hostafrancs, i entregar al govern de la Ciutat al capítost i representant dels factors de la setmana trágica, sense que cap d'aquells diaris tan bons, tan purs, tan immaculats, sense que cap d'aquells sacerdots que hi escriuen, sense que cap d'aquells llegidors que'ls segueixen, hagin llensat un crit d'indignació ni aixecat una veu de protesta viril contra la conducta d'uns correllionaris que'ls fan representar per el lloc-tinent d'en Lerroux.

Perque una de dues; o se'ls treuen del costat, als dos regidors jaumins, i axis salven llur dignitat, o callant se fan solidaris del vil-lipendi que han fet sofrir a Barcelona, perque podrà ser que ells se sentin ben representats per en Pich pro la Barcelona digna i honrada volia esser representada pel digníssim senyor Abadal.

TÓFOL.

EPÍGRAMA

—Ja t'hi vist la corrotaca.
—I que t'ha semblat Cardona.
—Que ella podrà ser molt bona
pero no te res de maca.
—No te'n burllis, mira en Llusca
va casarse amb una lletxa,
perque noi, fins a la fetxa...
las macas tothom las busca.

EUDALD SALA.

ELS ETERNS DESCONTENTS

—Trovo que es poca-solta nevar a l'ivern. Aixó tindria que ferho al istiu,
que es quant convé la fresca.
—I tal, home, i tal...

La primera vara

El pobre Pich está tot amoninat perquè ha obtingut la primera vara. Diuen que tem fer papers ridículs. Ho comprenem; no es lo mateix fer instalacions elèctriques que dirigir un debat polític.

Els seus íntims asseguren que en Giner de los Ríos li donarà unes quantes lliçons de dialèctica per a que pugui heurarse-les amb l'Abadal, encara que, per molt que estudiï, no podrà mai sostenir amb ell una discussió seria i ben fonamentada.

Els lerrouxistes no hi veuen de contents.

A la Casa del Pueblo quan se sapigué que havia triomfat, els cigalons anaren a dojo, i les dames rojes entusiasma-des vitorejaren a la República, a la llibertat i als drets individuals del individu. Allò era un devassall de crits, de rialles i de renecs recargolats.

Qualsevol que's hagués vist hauria pensat que era una reunió de pobres orats que havien fugit del manicomi.

Pero en Pich no ho està gaire de content; pensa que té molts ulls que'l vigilen i que no podrà fer cap etzegallada perquè desseguida que's proposi li pararan els peus.

Ademés ell ja sab, perquè's coneix a sí mateix, que de cultura'n té molt poca i que molts assumptes no sabrà com resoldre's. També sab que'l dia que l'Abadal vulgui fer-lo quedar en ridícul podrà lograrho molt fàcilment. I el pobre senyor Pich com que té amor propi, no vol quedar petit davant de la ciutat.

Lo que mes el preocupa es que algún dia li puguin retreure que ha obtingut la primera vara amb els vots dels jaumins. I té rahó l'home; com pot explicar-se que s'hagin coaligat elements tan antagònics, que fins avui s'han professat un odi a mort? Com se pot comprendre que hagin pogut unir-se i ajudar-se homes de idees tant distanciades, que tenen llurs senyeres tacades amb sang de martir; amb sang d'homes generosos qu'han sapigut morir en defensa de llurs ideals. Amb sang d'aquets homes exaltats, apassionats, vehements, que creuen article de fé tot lo qu'ls hi diuen el seus quefes polítics, i posen per damunt de tots els amors i de tots els efectes, l'interés del partit i de l'idea que defensen.

Tot això no pot explicar-se, ni ells mateixos s'ho expliquen. Son misteris de la política. Ningú hauria dit després dels successos de Granollers i de San Feliu, que podria arribar un dia que oblidant antics ressentiments, s'unissin com bons amics.

¿A cambi de quina concessió o premi, ha sigut votat en Pich?

¡No ho sabem!.. ¡Se'n diuen tantes de coses!... Lo

URDA.

—Ja ho veus; an en Pich l'han fet primer tinent d'alcalde.

—Be ha costat prou!... Quan puji la nostra república, no haurém de patir tant, el farém alcalde de R. O.

cert es que jaumistes, reformistes i un nacionalista, han donat els seus vots an en Pich. Lo demés ja s'anirà sapiguent; i sinó se sab procurarém esbrinarho.

També procurarém sapiguer perquè en Saguer ha votat en blanc dues vegades, havent votat a favor de l'Abadal en la primera votació.

Es qu'ha rebut ordres de Madrid. ¿Es que en Dato li ha manat que fes el joc als lerrouxistes?

Després de haver fet les declaracions que feu als periodistes en justificació de son procedir en el plet de les tinencies, havia de continuar sostenint la seva paraula d'honor i votar a l'Abadal.

I si a Madrid li manaven lo contrari, li quedava sols un recurs: dimitir i Barcelona s'hauria posat al seu costat.

Amb tots els respectes deguts li hem de dir senyor alcalde, que, obtenir-se de votar es una covardia, i que con a representant que's vosté de la ciutat, devia decantar-se a favor de l'Abadal que's un ciutadà digníssim, un eminent juriconsult i un polític de honradesa sens màcula, que te apituts per a representar dignament Barcelona.

FIOLO

Els tres toms d'enguany

Si be el pá no es beneit, en canvi es un benéit qui us el dona.

REGIDORENQUES

Avui vull honorar-la, de les Regidorenques qu'em son encomanades, la típica secció, curant que les esparses no sien gens agrenques, pregant a Deu qu'em dongui millor inspiració.

Si a Vich honra li dona, pel tast de sa naxensa, de nostra Barcelona la gloria es i l'orgull; trevalla, pensa i obra, i la fruitada inmensa es Catalunya tota qui l'heu i la recull.

Crenat de nostres dies, per ell la Palestina fou sempre aquesta terra; son Dret el lloc sagrat, la bella Dulcinea que'l mou i l'il·lumina per dur a més proeses son cor d'enamorat.

La concepció severa, serena la paraula, auster en la consciencia, talent de reflexiu; talment sembla un asceta sortit d'un vell retaule per dar-nos a nosaltres la vida que en ell viu.

Ni l'ambició el pertorba, ni'l mou la vanagloria d'honors que li mereixen el més altiu menyspreu, de raça montanyenca, li bastan a sa gloria les glories de la pàtria que extén per tot arréu.

Amb sos virtuts honora l'espléndida gramalla que sobre ses espattes el poble li posá, i dins del Consistori judica, parla o falla mirant la Catalunya gloriosa de demá.

En ell te Barcelona l'encarnació palesa i el verb irresistible d'un'ànima creient; el Fivaller que cerca tornar-li la noblesa, la força i l'auriola del vell Concell de Cent.

Per ço aquelles figures que allí, en esprit, conviuen vetllant per l'honra i gloria de la Ciutat comtal, s'arrenquen de llurs quadros, s'acoten i somriuen quan son hereu arriba, quan passa l'Abadal.

PEP DE L'OLI.

A l'eminent actor Enric Borrás

Segurament els autors catalans, a quins tant estimeu, us hauran parlat del estat actual del Teatre Català; i vos com sou un gran patriota i un fervent admirador de la nostra terra, heureu sentit una pena molt fonda i dels vostres llavis haurán sortit paraules feridores pera tots els que no han sapigut o no han volgut que la nostra gloriosa escena continués ocupant el lloc que li pertoca.

Vos Enric Borrás sou un gran artista i un home de cor, i podriau dir al teatre català que sortís de la seva freda sepultura, i si'l cridessiu com Llatzer sortiria triomfant i ple de vida.

Heu anat arreu de la terra fent conèixer el geni català, i dient amb orgull que erau fill de Catalunya, i permetereu que'ls catalans ens veiem privats de assistir a un teatre genuïnament català? Voldreu que vinguin companyies forasteres a invadir els nostres escenaris, i que nostre gran poeta nacional En Angel Guimerà, no tingui un teatre on fer conèixer els fruits del seu ingeni?

Oh! no; no ho voldreu!

Catalunya té elements pera fundar un teatre a la moderna, i seria un pecat de lesa pàtria, deixar abandonats els nostres grans poetes i els nostres grans actors.

No n'hi ha prou que 's publiquin llibres literaris i científics en llengua catalana, cal pera glorificar i retribuir el homenatge a nostra bella parla, que hi hagin teatres on si representin obres catalanes, perquè el poble no'n llegeix de llibres.

I qui més que vos, oh il·lustre Borrás, pot vigorisar la nostra decapçada escena i donar-li dies de gloria?

Digneu-vos escoltar el nostre plany, i ara que us troveu a Barcelona que tant us estima i admira, recordeu-vos que sou català i que com a tal no podeu permetre que 's vegi injustament protergat el teatre que us ha donat un nom.

CANTACLAR

—Al! quina llansa més estranya?

—Fa esser...

LICEU

Continuen al Liceu les representacions de Parsival. Segons anuncia l'empresa, 's onaran unes quantes representacions de dita obra, a preus reduïts.

Es molt lloable que això's fassi, majorment quan son tants els entusiastes de Wagner que no han pogut assistir-hi degut als preus elevats qu'han fixat per a les representacions de tan magnífica obra.

No volem dir amb això que sien excassius els preus de les localitats qu'ha fixat l'empresa. No, ja'ns fem càrrec que una obra de ai al naturalesa 's molt costosa de posar-se en escena.

De totes maneres es convenien que's fassi un petit sacrifici i que's reduixin els preus per a unes quantes representacions, procurant que aquets sien assequibles a totes les fortunes.

L'eminent cantatriu catalana Conxita Supervia, ha obtingut un èxit immens cantant «Il barbero de Sevilha», ja era de esperar; la Supervia es una artista qua anirà molt lluny. Te talent i totes les qualitats que's necessiten per a esser una cantatriu de gran fama...

La nostra enhorabona.

L'Orfeo Català anunciava per ahir, un gran concert amb la cooperació de la gran cantatriu Maria

Barrientos. Es d'esperar que haurà sigut un èxit. No pot ser altre cosa prenent-hi part l'incomparable Orfeo Català, i l'eminent mestre Lluís Millet, gloria de Catalunya.

BEMOL.

EPÍGRAMA

La mandrosa Tereseta
qu'es bastant geperudeta
a tothom sab estafá...
i aixó diu la gent que ho fá,
per viure amb l'esquena dreta.

EUDALD SALA.

Per les penyes literaries corre la veu de que Mossén Anton Navarro es el director literari del ¡Cu-Cut!

Si aixó es cert, resulta que l'auca indecenta de nostre gran Rei en Jaume surt amb *visto bueno* de dit reverent.

¡Magnífic, home, magnífic!

Veiam si resultarà que aquell senyor, es curt de vista.

Está bé, avi, ha complert com devia.
A cadascú lo seu. Pero els altres, muts.

La Cuca-fera, l'incomparable Oriol Martorell ha votat a favor d'en Pic.

No més li mancava aixó, per fer-se més antipático.

¡Uix!... Ara si que no'n parlarem més d'ell, quin fàstic!...

L'arcalde s'ha portat com... u. arcalde de R. O. Si ell hagués volgut, a la segona votació, l'Abadal hauria sigut proclamat definitivament primer tinent d'arcalde.

Pero l'home ha tingut por i s'ha estimat més rentar-se les mans com Pilats, i deixar que la monstruositat se consumés.

Que Deu ll perdoni'l mal que amb la seva abstenció ha fet a Barceloona!...

Diu en que durant tots aquets dies hi ha hagut gran pánic entre'ls que's dediquen a la arqueologia, porque s'ha sapigut que un eminent coleccionador francès ha vingut a Barcelona a adquirir una cosa molt rara.

Tothom se preguntava qué será lo que ha cridat tant l'atenció del francès de referencia! ..

Més al saber-ho, els ànims s'han tranquil·lisat, doncs, segons s'assegura aquesta cosa rara que aviat será exportada a França, es la Cura-fera, per ser una de les cuques que més semblança tenen amb l'home.

Diu que del Saló de Cent retiraran les aranyes porque are llur lloc será al interior de la caixa.

Aquet diumenge en Junyent no ha publicat en *El Correo Catalán* sa acostumada dominical.

Aixís no ha hagut de parlar de les Tinències, hi ha donat gust a *La Trinchera*.

¡Qué hi farém! son efectes de la xiulada que encara duren.

Apa, requeté, una empenta més.

I veurás an en Junyent, adorarte, reverent.

El *Diario de Barcelona* ja ha parlat censurant la conducta dels jaumins en la qüestió de les tinències.

L'arcalde de Barcelona amb la *negra* qüestió de les Tinències ha demostrat està a l'altura d'un àpit, pro en la *blauca* qüestió de la neu, ha quedat encara més baix.

A l'altura d'un Polo Otin, per exemple.

Perque hi havia que veure l'*Ensanche* com estava l'endemà de la nevada.

Els veïns i transeünts tenint-se que obrir pas a força de trepitjar la neu i de relliscades.

¿I les brigades? ¡Oh! aqueixes ja fan prou amb cobrar. ¡Qualsevol toca la tarregada lerrouxista! Vindria el *papá* Dato i li faria pupa. ¿Vritat senyor Sagnier?

I ademés perillaria el trono d'Arenys.

¡Oh Sagnier, Sagnier, Sagnier!

si haguessis nat a París

no'ls serviries, aixís,

ni per *petit comissaire*.

Ei *Cu-Cut!* porta un'auca indecent del gran Rei en Jaume, qual figura queda com tot lo que toca aquest setmanari, com tot lo que toca son germà *Papitu*.

Pro devant de l'auca hi porta una poesia de Mossén Anton Navarro, i un Sant Antoni.

¿I quin paper tant lluit hi fan Sant Antoni i Mossén Antón Navarro!

Pro escolti Mossén Antón Navarro. ¿Qué no'l llegeix el *¿Cu-Cut?*

¿No li fa vergonya, veuré la seva firma acoblada amb aquella auca indecentíssima del nostre gran Rei en Jaume que publica.

Nosaltres ni com a catòlics ni com a regionalistes l'embrutariem mai la nostra firma portant-la a les planes del setmanari successor de *La Pepa* i de *La Figa*.

¿Encare no han ensenyat prou l'orella per vosté?

¿Qué no ho veu que amb aquesta clau pot entrar a casa de les noies ignocentes i honrades?

¡Ah! m'en descuidava.

Els Prínceps de Battemberg, segons diuen els diaris de Madrid.

Dilluns anaren a Ríofrío.

Dimars al teatre.

Dimercres al Escorial.

Dijous passejaren per la Castellana.

Divendres, varen ser al Pardo.

Dissapte anaren a entrenarse per a jugar al Polo i diumenge varen descansar.

I jo també.

¡Reno!, i quins gorreros!

¡Ni els pardalets de la Rambla!

Tot mirant l'Ajuntament un ciutadà, diu que deia:

¡Ai, quanta neu, quanta neu,

quanta neu, i quanta neu...!a!

En Pich per obra i gràcia dels jaumins, ha obtingut la primera tenència.

La lluita sostinguda ha sigut entre la llum i les tenebres, entre la cultura i la ignorància.

En Pich que simbolisa l'analfabetisme ha derrotat a l'Abadal, a l'altíssim Abadal, que simbolisa la cultura catalana.

Els carlistes poden estar satisfets de la seva obra.

Ne prenem nota per quant tornin a venir eleccions

i's presentin davant del poble amb els rosaris a la mà, demanant els seus vots.

Ah!... farsants que se us endona a vosaltres de la Religió!

Lo que feu es explotar la sotana per a satisfer les vostres concupiscències.

Ei *Correo Catalán* calla com un mort lo succeït en la tercera votació de l'Ajuntament.

Es natural, després que «nuestro distinguido amigo el señor Conde de Centellas» va votà altre cop als lerrouxistes, pos nt la llufa a nostre confrare.

Dins d'aquet partit, tothom calla.

Calla'l Papá Duc.

Calla la Junta provincial.

Calla la Junta regional.

Calla el Marqués de Cerralbo i fins calla tota aquella colla de catòlics que escriuen en el confrare, i que donaren el vot an els jaumins.

Els electors catòlics del districte tercer poden estar satisfets.

Si volien penjá'ls rosaris del Tivoli al *Conde de Pich*, ja ho tenen, en Llanza els hi ha penjat. I si volien posá una teia en mans de «nuestro distinguido amigo el señor Conde de Centellas», també ho han lograt, en Pich li ha posada.

¿I el paper d'en Riera? Aquet fa'l paper de «Caballero de la triste figura», que es pitjó que'l del Duc, que es nn paper mullat.

En Carner demana un pí per l'església dita així; jo no soc d'aquell carrer, pro m'unesc an en Carner porque li diguen que sí.

Si, te rahó *La Veu de Catalunya* en son article de dijous «Covardia» i com ja deiem en nostre nombre anterior.

La xiulada del dia de Reis va fer por.

Pro nostra estimada germana gran no sab un'altre cosa i es que al *Correo Catalán* li passa lo que als covarts que fugen devant del enemic.

Son fullesats per l' spatlla. I are es troba amb tot un rosari de baixes de subscripció, dels catòlics de bona fe que es troben miserablement enganyats per aquets predicadors de consciència i venedors de vi-nagre.

Un altre secret.

L'eloqüentíssim tribuno. incomparable orador, gran estadista i ex-manjá electricista senyor Pich, te un secretari que li escriu els discursos que ha de fer en les grans solemnitats.

Els els aprén i els escabetxa després, pero ¡ai de l'auca, com surten ells!

¡Pich i Pon, i Pich i Pon!

ja't farán passá la son quan no tinguís al costat al que t'hagi ensinistrat; car si el discurs se t'enreda, ficarás, com una bleda, tots dos peus a la galleda.

La Trinchera està que no hi veu de contenta perquè en Pich ha obtingut la primera vara. Pobre gent!... l'odi els hi ha fet perdre l'enteniment!... Diu que aixís han demostrat els jaumins que son una força, i que la Lliga'ls necessita.

Es lo maleix que volguessim comprar un objecte que costés una pesseta, i no més tinguessim noranta rou céntims, i la persona que'ns deixés el céntim que'ns manca's vantés de posseir una gran fortuna, i'ns digués que degut al seu esforç hem pogut comprarlo.

Es clar que'ls jaumins podien lograr derrotar an en Pich, pero aixó no vol dir que sien una gran força, sino'l céntim que'ns mancava per a triomfar.

¡Quines pretencions tenen aquesta gent!

El Rei ha parlat amb el President de la Diputació de Madrid, des tiant-li que sia prompte un fet la Mancomunitat Castellana.

¡Ai pobre Magestat! Si se n'entera en Montero-Rios ja la Llei de Jurisdiccions, per separatista!

I aquell ximple d'Imparcial ¿qué hi dirà are que el Rei i tot hi col·labora publicament?

En Montero i l'Imparcial
i l'Imparcial i en Montero
haurán de ballá un bolero
archi-mancomuni-al.

Amb tota reserva, perquè no voldria que s'en enterés ningú més que tothom, dec dir-los que el dia de la tercera votació de les tinencies d'alcaldia, el regidor senyor Millán a les dues de la tarde va anar amb auto a casa'l senyor Llanza i junts anaren al Cassino del Circol Ecuestre i d'allí al Ajuntament.

Que ¿qué hi feren al Circol Ecuestre?

Una bruixa m'ha dit que hi resaren un rosari amb el Comte de les Pomes de Santa Maria (devien ser els mateixos del Tivoli) per anar a lluitar «¡por Dios, por la Patria, por Barcelona!»

I tal dit tal fet; votaren al radical Pich per a la primera tinencia.

Als cas-inos de P.U. F. han posat escola de dignitat política explicada per la Junta Provincial.

La primera llissó ha sigut l'expulsió del partit del regidor Oriol Martorell per naver desobeit a son chefe de minoria, traint a llurs lectors en les votacions del Ajuntament.

I aixó que encare que no es del requeté, s'hi assembla.

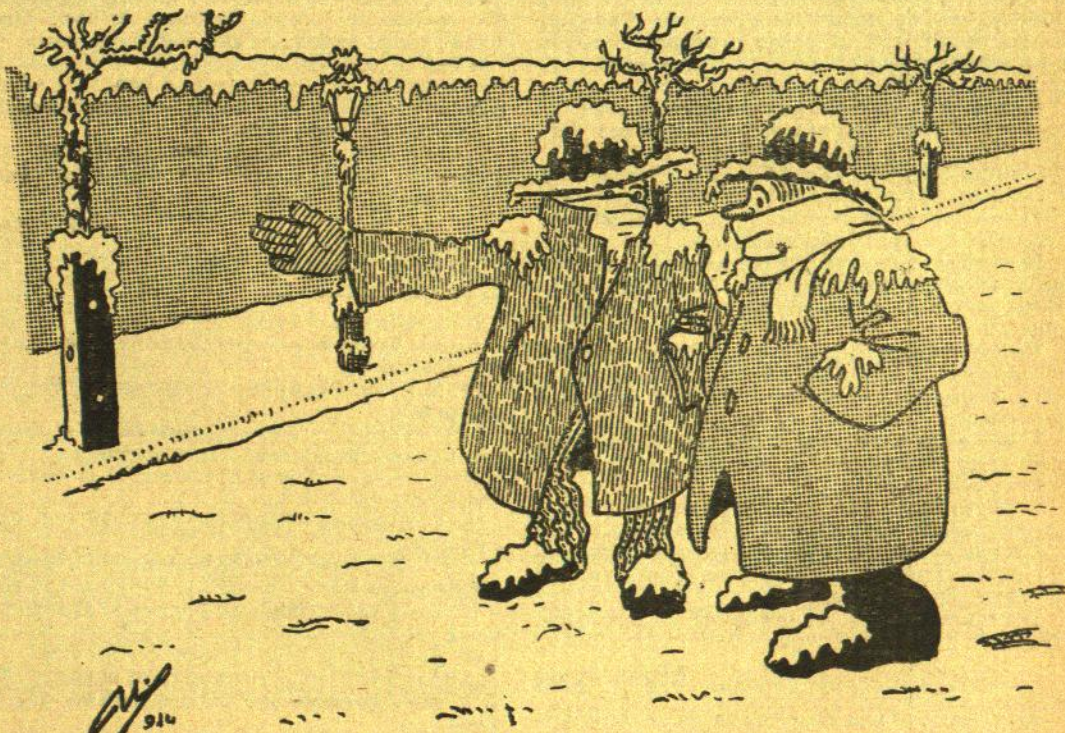
¡Li diuen la cuc i-fera!

¡Apa, Junta Provincial jaumista! cap a l'escola del P. U. F. que ja veieu que hi teniu molt que aprendre. ¡I tant que heu crittat als regionalistes perquè desitjavem que'ls de l'esquerra guanyessin!

Si'ls dos jaumins haguessin sigut esquerrans, are Barcelona no passaria la vergonya que passa.

Pels passadissos de l'Ajuntament el dimars de la setmana passada algú va perdre la vergonya.

Ho posem en coneixement de nostres llegidors, perquè si casualment la troven, se serveixin posar-la a la nostra disposició, tota vegada que sabem qui l'ha perduda i voldríem restituir-la.

—¡Oh! aquets espectacles de la naturalesa m'entuss asmen.
—Doncs a mi'm deixen fret.

La neu

La ciutat endevingut tota blanca, com d'anys no hi havia quedat. Una alfombra encatifa Barcelona i'l seu entorn l'alçaven ses montanyes cobertes de pursa, oferint nos un bell espectacle que pot-ser tardarém a veure novament.

A tots quants admirém els esports, i en primer lloc el sport de neu, sentirém reviuire dins nostre un esclat d'alegria al veurens rodeixat de tanta blancó. Molts han sigut els que han aprofitat per a fer curses de *skis* en plena Rambla, en el Parc, Tibidabo, Vallvidrera, vegent-se també qualque *luges*, al ensemps que un estol de senyorettes i joves, que convenientment havillats com en plena Suïssa, fruien del bell paisatge, mentres reliscaben per les pendents de nostres montanyes, abandonant-se a l'encís del sport de neu.

Era força hermós veure l'entusiasme en que vivia tot Barcelona, veure com la joventut embellia la ciutat fent que tot revisqués d'alegria.

Com era de preveure, nostre volgut Centre Excursionista de Catalunya, que tant s'ha vingut preocupant dels sports de neu i que treualla activament per a la celebració a Ribas dels grans concursos, no ha pogut menys que improvisar unes proves que tingué lloc el diumenge a Vallvidrera, troç comprés fins a la font de la Bodallera, un recorregut de quatre-cents metres, i un viratge.

No cal dir que l'èxit obtingut fou molt hermós i que les proves sigueren presenciades per nombrosa concurrencia que des de molt aviat del matí s'havia dirigit al lloc an menat. Se celebraren diferentes curses, de *skis* i *luges*, quines se celebraren en una bona espesó de neu que permetia la realització completa dels bons desitjos de nostre Centre.

A la curse de *skis*, pengueren part 12 corredors, guanyant el primer lloc el jove Armangué, que feu'l recorregut en 1 m. 46 s; segon Barrie, en 1 m. 53 s. 2/5; tercer Soler 2 m. 14 s, 2/5. La Sta. Eva Guil ling i'ls senyors Santamaria, Amat i Norbi, aquets socis del Centre eren fora de concurs, essent de admirar l'hermós recorregut fet pels mateixos.

En el concurs de *luges*, se presentaren 52 inscrits guanyant primer Artiga en 1 m. 37 s. 2/5; segon Bussí, en 1 m. 40 s. 3/5; tercer Bosch en 1 m. 42 segons 2/2.

En aquesta prova hi pengueren part moltes gentils senyorettes, donant força treball als seus adversaris, al ensemps que una nota altament simpática a la curse que sigué brillant en extrem.

Una nova cursa se portà a cap essent reservada pels *Boys Scouts*, fent la distancia de doscents metres, sobre *luges*.

Guanyà el boy Gimeno, de Stadium; según Figuera, de Stadium; tercer Alentorn, del Minerva.

Com deixem anotat el èxit ha sigut gran, com ningú podia creur-ho, contribuint en gran manera a propagar aquest bell sport.

Dels jorns passats ne guardarém bona memoria. Ha nevat.

Altres noves

La Llauna.—Quin xibarrí hi ha en el *mentidero* de Canaletes i quins comentaris s'han fet en la qüestió, Allack, Hodge i Massana (Alfredito), amb tres—

i perdonéu—socis fins fa pocs dies del F. C. Azulgrana *La Llauna*, es equivalent a que han sigut donats de baixa com a socis, pel concell directiu del Club.

Motius? Tot be dels partits de Madrid. Ningú pot negar que'l fer quatre lluites en una setmana, era carregós i fins un xic cansat. Els avans anomenats jugadors que fins avui han portat una vida ordenada, es dirigiren —segons se diu—exigint un plat més per apat o de lo contrari no volien jugar. Es de raó que'l Barcelona fassi un punt de home, encare que crec que tot se arreglarà. El mateix Club desfarà tot lo fet, vindrà la pau i *aquí no ha pasado ná* com moltes altres vegades.

—Volem parlar dels partits de Madrid, pero seria massa llarg d'explicar i crec que's lo millor no donar a res la més petita importancia. Sols dirém que tot Madrid cridava contra'l Barcelona i que'n el primer partit contra'l F. C. Madrid, *esos catalanes... Abajo Cataluña...* foren unes de les tantes coses que digueren per a satisfacció del Club visitant.

Els de la *villa-corte* n saben un nu.

Dels sindicalistes

Els del Sindicat de Periodistes Deportius han fet Junta General, anant com una seda, tot i haver-se anunciat una bronca'n porta. Es clar que quant més se parla menys es fá, pero creguéu qu'esperaba un soroll grós, i no hi hagué més soroll que'ls que's sentí al tancar una porta per a fer junta secreta.

Al tractar de l'admissió de socis, de catorze, sols se votaren a dos, puig els altres, o els hi mancaben firmes de proposant o dir? Sencillament, un desconeixement complet dels reglaments per part de molts socis. *Caramba, caramba con los plumíferos*.

A la realicció de Junta sortiren elegits; en Cabat, director de Stadium, que des d'are valdrà 30 cén-tims; en Garcia Alsina, mestre'n gimnàs; en Mestres *lobo marino*; en Torrens, fut-balero de nom; Elias, olimpic conferenciant, en Bó, jugador a cеста, en Canelles picista i *veloz* pugilista. En la Comisió de festes, en Cò, secre y fotografo del *boys*, en Gibert jugador a pala, i en Domenech, barrilair deportiu.

L'elecció fou esplendida.

A la una i mitja de la matinada, entre'l xim xim d'una pluja menuda, anavent uns sindicalistes entonant la marca dels atletes.

CARLITUS.

CARTERIA

F. C.—Sallent.—Servits els 4 números.

A. E.—San Gim.—Conforme, pro torni els números o cuartos.

M. M.—Santa Coloma.—Complascuda. Pagui-n amb segells.

I. P.—Tordera.—Torni-ls, pagui i digui si en vol mes V. te ella números 9 i 10 per liquidat.

K. E.—Reus.—Vegi si en Climent se li queda el paquet.

J. F.—Gerona.—Complerta sa postal del 14. Va la col·lecció.

J. L.—Balaguer.—Van els exemplars i nota de condicions.

R. T.—Amer.—Conforme sa carta 16. Tot va com vosté vol.

R. S.—Bellpuig.—Va l'aument que demana.

J. C.—Granollers.—¿Perqué torna el paquet d'en J. J., si V. vol exemplars? Se li enviarà els que demana.

Teléfono 7510

Instal·lacions gratuïtes
mediant contracte

Instal·lacions de
llum i força motriu
montatges de cen-
tral en fàbriques i
tallers.

Rambla Catalunya, 117
BARCELONA

FABRICA DE PELETERIA

JOAQUIM VILA

Especialitat en el Corte de
Forros de Pells per a Gabans
de Senyor i Abrics de Senyora
S'arreglen tota mena de Pells
:: Gust solidesa i economia ::
Especialitat en el corte i con-
fecció de Capes i Manguits

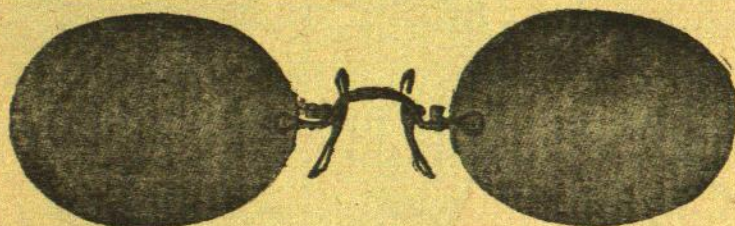
Mallorca, 236.-(Chanfrà Rambla Catalunya)
BARCELONA

GRANS TALLERS

DE FOTOGRAFAT

Baguñá & Cornet

Mallorca, núm. 192.-BARCELONA • Teléfono 7452

MONTURES D'ULLERES I GAFES
en totes classes i formes

Vidres de totes classes i colors
Especialitat en vidres combinats

FERNANDO ARRUGA ÓPTIC

Carrer de Jaume, 1, núm. 14. - BARCELONA

Gustau Weinhagen

Nápoli, 107 (cantonada Ausias March). - Barcelona

DEPOSITARI DE PRIMERES MARQUES

Màquines de cosí Kayser :: Màquines de fe mitxes Dubied

Màquines pera bordar Schirmer Blau

Màquines de cosí especials pera totes les industries

Agulles i peçes de cambi a preus econòmics

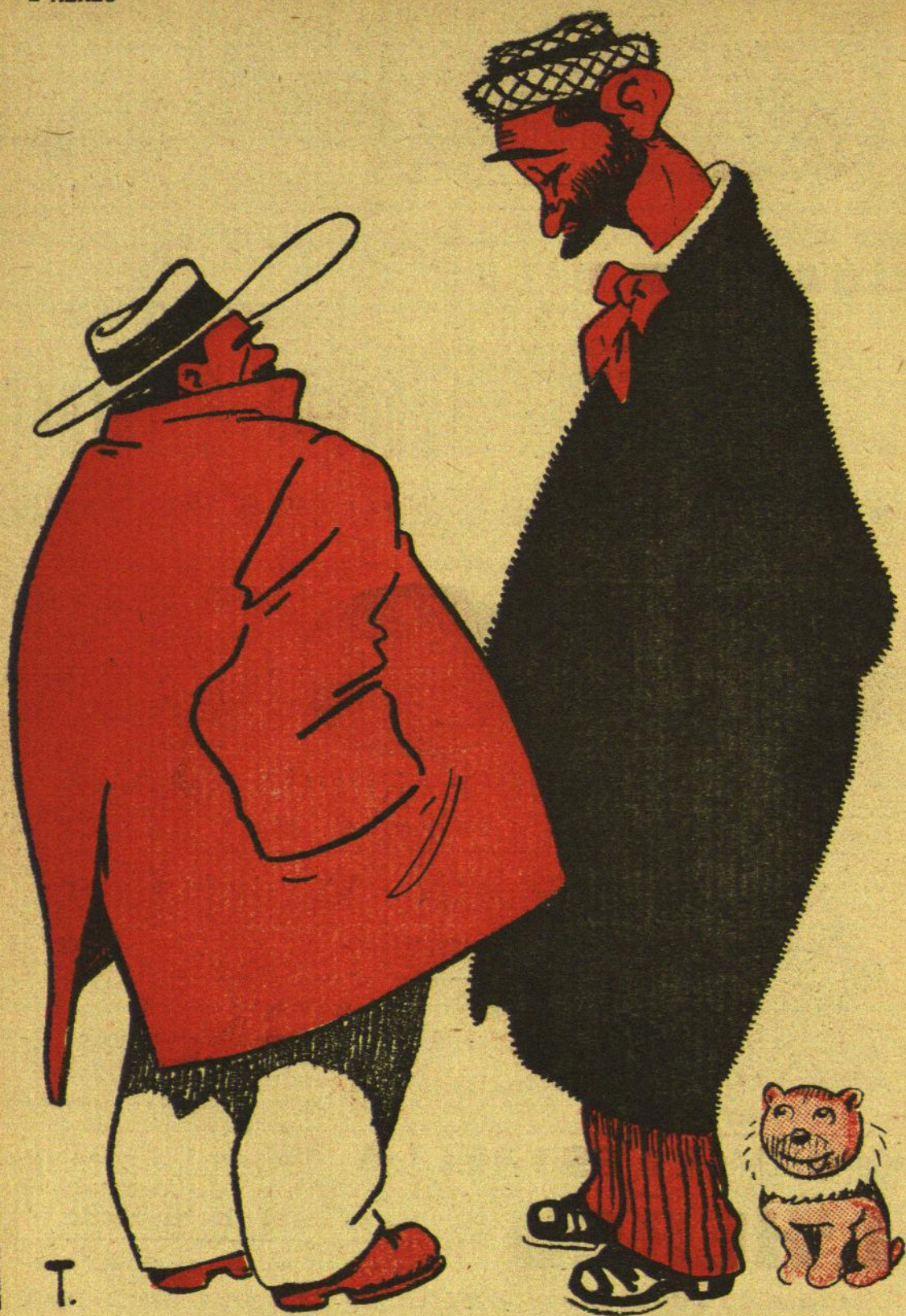
Cafés i Thés, **LA ESTRELLA** - Carmen, 1.-Barcelona

L'HEREU :: Setmanari humorístic ::
:: Surt cada dimars ::

Redacció i Administració: Valencia, 233, pral. Barcelona

PREUS DE SUSCRIPCIÓ: Un any, 6 pessetetes; Mitj any, 3 pesse

Número solt 10 cèntims

—Que 'n sabs del P. U. F. N. R.?

—R. I. P.